

Sag C-226/24 [Barbavi]ⁱ

Anmodning om præjudiciel afgørelse

Dato for indlevering:

26. marts 2024

Forelæggende ret:

Corte d'appello di Firenze (Italien)

Afgørelse af:

8. januar 2024

Appellant:

A.M.

Indstævnt:

Istituto nazionale della previdenza sociale (INPS)

CORTE D'APPELLO DI FIRENZE (appeldomstolen i Firenze)

Afdelingen for arbejdsretlige sager

[udelades]

har i sagen [udelades] anlagt af

A.M. [udelades]

APPELLANT I DEN HJEMVISTE SAG

mod

**Istituto nazionale della previdenza sociale – INPS (det nationale
socialsikringskontor)** [udelades]

INDSTÆVNT I DEN HJEMVISTE SAG

ⁱ Den foreliggende sags navn er et vedtaget navn. Det svarer ikke til et navn på en part i sagen.

og mod

Agenzia delle entrate Riscossione (skattemyndighedernes opkrævningservice)

INDSTÆVNT I DEN HJEMVISTE SAG, UDEBLEVET

angående sagsbehandling efter hjemvisning ved kendelse nr. [udelades] af 27. april 2022 afsagt af Corte di Cassazione (kassationsdomstol) – Afdelingen for arbejdsretlige sager

[udelades] afsagt følgende

KENDELSE OM FORELÆGGELSE FOR DEN EUROPÆISKE UNIONS DOMSTOL AF ET PRÆJUDICIELT SPØRGSMÅL OM FORTOLKNINGEN AF EU-RET TEN (ARTIKEL 267 TEUF)

TVISTEN VED NÆRVÆRENDE APPEL DOMSTOL

- 1 Sagen vedrører den af A.M. fremsatte indsigelse mod to meddelelser om debitering udstedt af INPS i december 2013 og forkyndt af Equitalia Centro s.p.a. (nu Agenzia delle entrate Riscossione), som indeholdt betalingspåkrav vedrørende differencer i bidragene til sociale sikringsordninger og civile retlige sanktioner med hensyn til landbrugsarbejdere med tidsbegrænset ansættelse i 2007, for hvilke A.M. havde beregnet bidragene på grundlag af de faktisk udførte arbejdstimer, og ikke på grundlag af den i den nationale kollektive overenskomst fastsatte daglige arbejdstid på 6,30 timer. Nærmere bestemt drejer det sig om
 - betalingspåkrav nr. 351 2013 00015706 01 000 vedrørende et beløb på 4,1 EUR i bidrag til arbejdsulykkesforsikring og alderspension for arbejdstagere samt civile retlige sanktioner med hensyn til landbrugsarbejdere med tidsbegrænset ansættelse i første kvartal 2007, og
 - betalingspåkrav nr. 351 2013 00015706 02 000 vedrørende et beløb på 3 932,27 EUR i bidrag til arbejdsulykkesforsikring og alderspension for arbejdstagere samt civile retlige sanktioner med hensyn til landbrugsarbejdere med tidsbegrænset ansættelse i andet kvartal 2007.
- 2 Corte d'appello di Firenze (appeldomstolen i Firenze) – Afdelingen for arbejdsretlige sager [udelades] ændrede dommen afsagt i første instans af Tribunale di Grosseto (retten i Grosseto), forkastede indsigelsen og fandt, at det af meddelelserne om debitering omfattede krav var grundet, fordi lønnen til de berørte landbrugsarbejdere med tidsbegrænset ansættelse skulle stå i forhold til en daglig arbejdstid på 6,30 timer, og ikke til de faktisk udførte arbejdstimer.
- 3 Corte di Cassazione (kassationsdomstol) – Afdelingen for arbejdsretlige sager [udelades] hjemviste sagen til nærværende appeldomstol og fastsatte det følgende retlige princip: »*De bidrag til sociale sikringsordninger, som en arbejdsgiver i*

landbruget skal indbetale af løn til landbrugsarbejdere med tidsbegrænset ansættelse, skal beregnes i medfør af artikel 1, stk. 1, i lovdekret nr. 338/1989 [udelades], sammenholdt med artikel 40 i den nationale kollektive overenskomst af 6. juli 2006, udelukkende på grundlag af de faktisk udførte arbejdstimer, medmindre det konkret forholder sig således, at arbejdsgiveren i tilfælde af afbrydelser på grund af force majeure har besluttet, at arbejdstageren bliver på virksomheden og står til rådighed for arbejdsgiveren.»

Sammenfattende udtalte Corte di Cassazione (kassationsdomstol) følgende:

- Artikel 30, stk. 1, i den nationale kollektive overenskomst af 6. juli 2006 for landbrugsarbejdere, gartnere og arbejdere ved planteskoler, der bestemmer, at *»den ugentlige arbejdstid er på 39 timer, svarende til en daglig arbejdstid på 6,30 timer«*, begrænser sig til at fastsætte et loft for den normale ugentlige og daglige arbejdstid, men indeholder ingen bestemmelser om den mindste arbejdstid.
- Artikel 40 i samme nationale kollektive overenskomst, hvis stk. 1 bestemmer, at *»en person med tidsbegrænset ansættelse har ret til betaling for de i arbejdsdagen faktisk udførte arbejdstimer«*, indeholder en regel, som logisk set er uforenelig med begreberne ugentlig og daglig arbejdstid, fordi den fjerner sammenhængen mellem den skyldige løn og en forhåndsbestemt arbejdstid, som kan fastlægges på almindelig og abstrakt vis.
- Denne bestemmelse, som er inspireret af den særlige natur af tidsbegrænset landbrugsarbejde, er fuldt ud forenelig med bestemmelsen i artikel 16, stk. 1, litra g), i lovdekret nr. 66/2003 til gennemførelse af direktiv 93/104/EØF og 2000/34/EF, hvorefter landbrugsarbejdere med tidsbegrænset ansættelse falder uden for anvendelsesområdet for lovgivningen om den normale ugentlige arbejdstid.
- [Udelades] *[yderligere overvejelser, som ikke er relevante for de præjudicielle spørgsmål]*
- Artikel 1, stk. 1, i lovdekret nr. 338/1989 [udelades] fastsætter – hvad angår bidragene til sociale sikringsordninger – at den løn, som udgør grundlaget for beregningen af bidragene, ikke må være lavere end størrelsen af den løn, som er fastsat ved love, forskrifter og kollektive overenskomster, der er indgået af de på nationalt plan mest repræsentative fagforeninger, eller ved kollektive eller individuelle aftaler (med hensyn til landbrugsarbejdere med tidsbegrænset ansættelse svarer den skyldige løn ifølge den kollektive overenskomst netop til lønnen beregnet på grundlag af de faktisk udførte arbejdstimer).
- Modsatrettede slutninger angående beregningen af bidragene på grundlag af de faktisk udførte arbejdstimer kan ikke drages *»med udgangspunkt i den i den appellerede dom anførte praksis fra Domstolen om forbuddet mod forskelsbehandling af arbejdstagere i § 4 i direktiv 1999/70/EF, eftersom [...] dette forbud vedrører arbejdsforholdet mellem parterne og højst kan berettige arbejdstagerens eventuelle krav på større vederlag end det konkret modtagne,*

men med sikkerhed ikke socialsikringsinstitutionens anderledes og større krav på bidragene til sociale sikringsordninger, idet disse former for bidrag ikke reguleres i EU-retten«.

- 4 I den hjemviste sag har [A.M.] ved anvendelse af det af Corte di Cassazione (kassationsdomstol) udviklede retlige princip nedlagt påstand om annullation af de anfægtede meddelelser om debitering, fordi A.M. allerede havde indbetalt bidragene med hensyn til de berørte landbrugsarbejdere med tidsbegrænset ansættelse ifølge en beregning på grundlag af de faktisk udførte arbejdstimer.
- 5 INPS har indgivet svarskrift i den hjemviste sag og rejst spørgsmålet om, hvorvidt det af Corte di Cassazione (kassationsdomstol) udviklede retlige princip er foreneligt med forbuddet mod forskelsbehandling i § 4 i direktiv 1999/70/EF om rammeaftalen vedrørende tidsbegrænset ansættelse, der er indgået af EFS, UNICE og CEEP, hvis stk. 1 bestemmer: *»Ansættelsesvilkårene for personer med tidsbegrænset ansættelse må ikke være mindre gunstige end de, der gælder for sammenlignelige fastansatte, hvis dette udelukkende er begrundet i kontraktens tidsbegrænsede varighed, og forskelsbehandlingen ikke er begrundet i objektive forhold.*«

Antagelsen om, at bidragene for landbrugsarbejdere med tidsbegrænset ansættelse skal indbetales med udgangspunkt i den løn, som er beregnet på grundlag af de faktisk udførte arbejdstimer (som fastsat i den nationale kollektive overenskomsts artikel 40), og ikke på grundlag af den daglige arbejdstid på 6,30 timer, sådan som det gælder for fastansatte landbrugsarbejdere (som fastsat i den nationale kollektive overenskomsts artikel 30), uafhængigt af de faktisk udførte arbejdstimer, til trods for, at de udfører de samme opgaver, bevirker ifølge INPS, at personer med tidsbegrænset ansættelse behandles ringere hvad angår både arbejdsgiverbidragene og de af INPS tilkendte sociale sikringsydelser, idet disse ydelser står i forhold til de indbetalte bidrag og derfor sandsynligvis vil være lavere end dem, som fastansatte kan tilkendes.

Hvis princippet om ikke-diskrimination sigter mod at sikre, at anvendelsen af en tidsbegrænset ansættelseskontrakt ikke er til skade for den berørte arbejdstager ved at stille denne ringere end en fastansat, skal begrebet *»ansættelsesvilkår*« i ovennævnte § 4 endvidere ikke opfattes strengt, således at det alene omfatter de af arbejdsgiveren ydede vederlag, men i en bredere forstand, således at det omfatter alle retsvirkninger for arbejdstagerens og arbejdsgiverens materialretlige stilling, herunder ud fra et socialsikringsmæssigt synspunkt, både hvad angår størrelsen af bidragene og den dertil knyttede størrelse af de sociale sikringsydelser, såvel under ansættelsesforholdet som efter dets ophør.

INPS har derfor anmodet nærværende appeldomstol om at udsætte sagen og forelægge Den Europæiske Unions Domstol følgende præjudicielle spørgsmål:

[Udelades] *[spørgsmål, som ligner dem, som den forelæggende ret har rejst]*
[udelades] Hvad angår realiteten har INPS nedlagt påstand om, at sagen – i lyset

af afgørelsen af de præjudicielle spørgsmål – ikke tages til følge, fordi den er faktisk og retligt ugrundet.

Agenzia delle entrate Riscossione udeblev fra sagen.

- 6 Ved efterfølgende skrivelser af 30. juni 2023 har [A.M.] nedlagt påstand om, at anmodningen om, at sagen forelægges Domstolen, forkastes [udelades], fordi bidragene til de lovbestemte sociale sikringsordninger ikke er omfattet af det objektive anvendelsesområde for direktiv 1999/70/EF, og eftersom direktivet ikke har horisontal, men alene vertikal virkning, og derfor ikke kan påberåbes i retsforhold mellem INPS og arbejdsgiveren.

[Udelades] [*argumenter om den nationale retspleje*] [udelades] [*national procedure*] [udelades] BEGRUNDELSEN FOR AFGØRELSEN

- 7 Nærværende appeldomstol, som skal træffe afgørelse efter hjemvisningen af sagen, har i henhold til den nationale lovgivning pligt til at efterkomme afgørelsen fra Corte di Cassazione (kassationsdomstol), idet artikel 384 i codice di procedura civile (den civile retsplejelov) udtrykkeligt foreskriver, at den ret, som behandler en hjemvist sag, skal overholde det retlige princip og under alle omstændigheder det, som Corte di Cassazione (kassationsdomstol) har fastslået (jf. senest dom nr. 27155/2017 fra Corte di Cassazione (kassationsdomstol) om den bindende virkning af de af kassationsdomstolen fastslåede retlige principper).
- 8 På nuværende trin vedrører sagen derfor spørgsmålet om, hvorvidt den regel, ifølge hvilken arbejdsgiveren – nu appellant – har pligt til at indbetale bidrag for landbrugsarbejdere med tidsbegrænset ansættelse på grundlag af de faktisk udførte arbejdstimer, finder anvendelse i den konkrete situation.
- 9 De relevante nationale bestemmelser findes dels i artikel 40 i den nationale kollektive overenskomst af 6. juli 2006 for landbrugsarbejdere, gartnere og arbejdere ved planteskoler, hvad angår den del, hvor det bestemmes, at »*en person med tidsbegrænset ansættelse har ret til betaling for de i arbejdsdagen faktisk udførte arbejdstimer*«, som fortolket af Corte di Cassazione (kassationsdomstol), dels i artikel 1, stk. 1, i lovdekret nr. 338/1989 [udelades], hvorefter bidragene står i forhold til lønnen ud fra reglen om, at den løn, som udgør grundlaget for beregningen af bidragene til sociale sikringsordninger, ikke må være lavere end størrelsen af den løn, som er fastsat ved love, forskrifter og kollektive overenskomster, der er indgået af de på nationalt plan mest repræsentative fagforeninger, eller som er fastsat ved kollektive eller individuelle aftaler, såfremt de sidstnævnte fastsætter en højere løn end den, som er fastsat ved den kollektive overenskomst. I henhold til denne bestemmelse og ved anvendelse af det af Corte di Cassazione (kassationsdomstol) fastslåede retlige princip skal bidragene for landbrugsarbejdere med tidsbegrænset ansættelse indbetales på grundlag af de faktisk udførte arbejdstimer, fordi arbejdstagerne ifølge den kollektive overenskomst kun har ret til løn for disse arbejdstimer.

Nærværende appeldomstol konstaterer endvidere, at artikel 30 i samme nationale kollektive overenskomst med hensyn til fastansatte derimod fastsætter, at »den ugentlige arbejdstid er på 39 timer, svarende til en daglig arbejdstid på 6,30 timer«, hvorfor arbejdsgiveren under alle omstændigheder har pligt til at betale disse arbejdstagere løn for denne arbejdstid – selv hvis arbejdsgiveren ikke kræver udførelsen af arbejdet, bortset fra de tilfælde hvor der sker afbrydelser af arbejdet på grund af force majeure – og til at betale bidrag af den tilsvarende løn.

- 10 Nærværende appeldomstol nærer tvivl om, hvorvidt det af Corte di Cassazione (kassationsdomstol) fastslåede retlige princip er i overensstemmelse med EU-retten, navnlig med § 4 i direktiv 1999/70/EF om tidsbegrænset ansættelse, og finder, at de nødvendige betingelser for forelæggelse for Den Europæiske Unions Domstol er opfyldt, sådan som INPS har anmodet om.

Antagelsen af de præjudicielle spørgsmål til realitetsbehandling i henhold til den nationale lovgivning

11 [Udelades]

12 [Udelades]

13 [Udelades]

[Udelades] *[national retspraksis og Domstolens praksis, hvorefter betingelserne for forelæggelse er opfyldt]*

Anvendelsen af EU-retten i den foreliggende sag

- 14 På det materielle plan er nærværende appeldomstol af den opfattelse, at den konkrete situation er omfattet af EU-retten, navnlig princippet om ikke-diskrimination i § 4 i direktiv 1999/70/EF om rammeaftalen vedrørende tidsbegrænset ansættelse, der er indgået af EFS, UNICE og CEEP, hvis stk. 1 bestemmer: »*Ansættelsesvilkårene for personer med tidsbegrænset ansættelse må ikke være mindre gunstige end de, der gælder for sammenlignelige fastansatte, hvis dette udelukkende er begrundet i kontraktens tidsbegrænsede varighed, og forskelsbehandlingen ikke er begrundet i objektive forhold.*«
- 15 For det første vedrører sagen begrebet »*ansættelsesvilkår*«, som ikke må fortolkes indskrænkende, men derimod skal gives en bred fortolkning, således at det omfatter alle ydelser, som en arbejdstager modtager fra arbejdsgiveren som følge af arbejdsforholdet, og derfor også lønnens størrelse (Domstolens dom af 13.9.2007, C-307/05, Del Cerro Alonso, af 12.12.2013, C-361/12, Carratù, og af 15.4.2008, C-268/06, Impact).

Ifølge den ordrette formulering i dommen i sagen Del Cerro Alonso »*henhører spørgsmålet om, hvorvidt en af lønnens bestanddele – som udgørende et arbejdsvilkår og henset til princippet om ikke-diskrimination i rammeaftalens § 4, stk. 1 – skal udbetales til en arbejdstager med tidsbegrænset ansættelse i samme*

omfang som til en arbejdstager med tidsbegrænset ansættelse, [...] under anvendelsesområdet for artikel 137, stk. 1, litra b), EF og følgelig for direktiv 1999/70 samt for rammeaftalen, der er iværksat på dette grundlag» (præmis 47). Begrebet lige »ansættelsesvilkår« skal derfor opfattes således, at det omfatter lønmæssige ydelser, idet deres størrelse uden tvivl fastsættes i henhold til de nationale lovgivninger, men ikke må opgøres på forskellige vilkår til skade for arbejdstagerne, hvis dette udelukkende er begrundet i kontraktens tidsbegrænsede varighed, og forskelsbehandlingen ikke er begrundet i objektive forhold.

- 16 For det første vedrører den foreliggende tvist lønnen til landbrugsarbejdere med tidsbegrænset ansættelse, eftersom bidragene til sociale sikringsordninger, dvs. genstanden for INPS' krav, i henhold til den nationale lovgivning skal indbetales af hele arbejdstagernes løn.
- 17 For det andet er det blevet antaget, at begrebet »ansættelsesvilkår« også omfatter de af INPS krævede bidrag, fordi de udgør et middel til udbetaling af ydelser fra erhvervstilknyttede pensionsordninger, dvs. ydelser, som også er omfattet af det [EU]-retlige begreb »løn« (jf. tidligere Domstolens dom af 17.5.1990, 262/88, Barber mod Guardian Royal Exchange Assurance Group, af 13.11.2008, C-46/07, Kommissionen mod Italien, og af 15.4.2008, C-268/06, Impact, under hensyntagen til, at dette begreb omfatter »de pensioner, der hidrører fra ansættelsesforholdet mellem arbejdstageren og arbejdsgiveren, bortset fra dem, der følger af en lovbestemt ordning, [...] som i mindre grad følger af et sådant ansættelsesforhold end af socialpolitiske overvejelser«).
- 18 Erhvervstilknyttede sikringsordninger defineres i direktiv 2006/54 som de sikringsordninger, som sikrer beskyttelse i tilfælde af sygdom, invaliditet, alderdom, arbejdsulykker, erhvervssygdomme og arbejdsløshed, som ikke er omfattet af direktiv 79/7/EØF (om den almindelige sociale sikringsordning), og som har til formål at »sikre arbejdere, uanset om de er lønmodtagere eller selvstændige erhvervsdrivende, inden for en virksomhed eller en gruppe af virksomheder, inden for en erhvervsgren eller inden for en faglig eller tværfaglig branche, ydelser, som skal supplere ydelserne fra de lovbestemte sociale sikringsordninger eller træde i stedet for disse, uanset om medlemskab af disse ordninger er obligatorisk«.

Det drejer sig om et begreb, som Domstolen konstant har anvendt, og hvoraf det kan udledes, at det, som adskiller erhvervstilknyttede sikringsordninger fra den almindelige sociale sikringsordning, ikke er det socialsikringsmæssige formål med beskyttelserne eller karakteren af de af beskyttelserne omfattede risici, men snarere arten af de begunstigede og formålet med ordningen, idet socialsikringskasserne udbetaler ydelser til gavn for alle borgere i medfør af loven og efter kriterier om solidaritet og støtte til de svageste kategorier, hvorimod erhvervstilknyttede ordninger skal sikre arbejdere inden for en virksomhed, inden for en erhvervsgren eller inden for en faglig branche ydelser, som skal supplere ydelserne fra de lovbestemte sociale sikringsordninger eller træde i stedet for disse, som en væsentlig del af deres arbejdsforhold.

- 19 Den foreliggende sag vedrører bidrag bestemt til udbetaling af ydelser som følge af arbejdsforholdet, hvis størrelse står i forhold til arbejdsforholdets varighed og størrelsen af lønnen, fordi bidragene beregnes med udgangspunkt i lønnen. Det følger heraf, at en lavere løn, som indebærer en lavere størrelse af bidragene, også fører til en nedsættelse af de sociale sikringsydelser, hvilket åbenlyst både er til skade for de enkelte arbejdstagere og forøger de af samfundet afholdte omkostninger, eftersom arbejdstagerne vil modtage ydelser, som i givet fald belaster den almindelige sociale sikringsordning.
- 20 I denne henseende vedrører den foreliggende sag således også de ydelser, som kan modtages af landbrugsarbejdere med tidsbegrænset ansættelse, idet disse har ret til en løn, som udelukkende står i forhold til de faktisk udførte arbejdstimer – hvorimod fastansatte kan regne med altid at modtage en mindsteløn som fastsat i den kollektive overenskomst, uafhængigt af de faktisk udførte arbejdstimer – og derfor vil modtage ydelser, som utvivlsomt vil være af en lavere størrelse.
- 21 Under alle omstændigheder hersker der ikke tvivl om, at begrebet »ansættelsesvilkår«, hvortil § 4 i direktiv 1999/70/EF henviser, er relevant i den konkrete situation, som således henhører under anvendelsesområdet for EU-retten.
- 22 Endvidere er landbrugssektoren ikke udelukket fra det nævnte direktivs anvendelsesområde.
- 23 Hvad desuden angår den alene vertikale virkning af direktivet, som efter appellansens opfattelse ikke kan påberåbes i en tvist mellem private, afkræftes dette argument for det første af det forhold, at det omhandlede direktiv er blevet forskriftsmæssigt gennemført i den nationale retsorden ved lovdekret nr. 368/2001, hvis artikel 6 (nu, i samme retning, artikel 25 i lovdekret nr. 81/2015) indfører princippet om ikke-diskrimination også i den italienske retsorden, med den følge, at direktivet også finder anvendelse på horisontale retsforhold såvel mellem private som mellem private og offentlige parter.
- 24 For det andet er princippet om ikke-diskrimination et almindeligt EU-retligt princip, som har fuld direkte virkning også på horisontale forhold, i det mindste når det er blevet specificeret i afledte retskilder, sådan som i direktiv 1999/70/EF med hensyn til den foreliggende situation (jf. Domstolens dom af 19.1.2010, C-555/07, Küçükdeveci).
- 25 Afslutningsvis skal det konstateres, at forbuddet i ovennævnte § 4, stk. 1, er blevet anset for at være ubetinget og tilstrækkeligt præcist til end ikke at kræve nationale retsakter til gennemførelse af direktivet, kun med undtagelse af former for forskelsbehandling af objektive grunde (som kan gøres til genstand for domstolsprøvelse, jf. Domstolens dom i sag C-268/06, Impact, præmis 65 og 68), hvilke skal forstås således, at de henviser til »*præcise og konkrete omstændigheder i forbindelse med en bestemt aktivitet*« (Domstolens dom i sag C-307/05, Del Cerro Alonso, præmis 53-58).

- 26 Når det står klart, at direktivets § 4, stk. 1, finder anvendelse på løn til landbrugsarbejdere med tidsbegrænset ansættelse og de respektive bidrag, antages det konkret, at det af Corte di Cassazione (kassationsdomstol) fastslåede retlige princip om, at arbejdsgiverbidragene skal beregnes på grundlag af de faktisk udførte arbejdstimer, bevirker en tilsidesættelse af denne bestemmelse, fordi det indebærer en ringere behandling i forhold til fastansatte landbrugsarbejdere, uden at der foreligger faktiske objektive grunde.
- 27 Angående sammenligneligheden af de to kategorier er det indiskutabelt og ubestridt, at de berørte landbrugsarbejdere med tidsbegrænset ansættelse udførte de samme opgaver som de fastansatte [udelades].
- 28 Hvad angår den ringere behandling er det sikkert, at anvendelsen af det af kassationsdomstolen fastslåede retlige princip ville stille personer med tidsbegrænset ansættelse ringere end sammenlignelige fastansatte, fordi en arbejdsgiver med hensyn til prekære arbejdsforhold i landbruget – og kun med hensyn hertil – ville have mulighed for frit og ensidigt at fastsætte indholdet af parternes gensidige forpligtelser, dvs. arbejdsydelsen og lønnen, og følgelig størrelsen af bidragene og i sidste ende af de sociale sikringsydelser, hvorimod fastansatte under alle omstændigheder sikres en daglig mindsteløn beregnet i forhold til en arbejdstid på 6,30 timer, uafhængigt af det faktisk udførte arbejde, med de deraf følgende virkninger for bidragene til sociale sikringsordninger og de respektive ydelser fra INPS.
- 29 Hvad angår den omstændighed, at der ikke foreligger objektive forhold, der begrundet forskelsbehandlingen, skal det påpeges, at ingen af parterne har præciseret nogen objektive forhold, idet sådanne forhold skal forstås således, at de henviser til *»præcise og konkrete omstændigheder i forbindelse med en bestemt aktivitet«* (Domstolens dom i sag C-307/05, Del Cerro Alonso, præmis 53-58), og dette udtryk kræver ifølge Domstolens praksis, at forskelsbehandlingen er begrundet i, at der foreligger *»præcise og konkrete omstændigheder, der kendetegner det ansættelsesvilkår, der er tale om, i den særlige sammenhæng, hvori det indgår, og på grundlag af objektive og gennemsigtige kriterier for at sikre sig, at denne ulige behandling rent faktisk opfylder et reelt behov, er egnet til at nå det forfulgte formål og er nødvendig herfor«* (Domstolens dom af 19.10.2023, C-660/20, Lufthansa CityLine).
- 30 I den konkrete situation foreligger der tilsyneladende ikke objektive forhold knyttet til udførelsen af arbejdet eller præcise og konkrete omstændigheder, hvoraf det kan udledes, at forskelsbehandlingen af de berørte personer med tidsbegrænset ansættelse reelt var nødvendig, idet der også skal tages hensyn til, at de specifikke risici inden for landbrugsaktiviteter, som afhænger af den særlige betydning af uforudsigelige vejrforhold, omfatter alt arbejde uanset ansættelsesforholdets art.

AF DISSE GRUNDE

beslutter nærværende appeldomstol

i henhold til artikel 267 TEUF

at forelægge Den Europæiske Unions Domstol følgende præjudicielle spørgsmål:

1) Skal rammeaftalens § 4, stk. 1, fortolkes således, at denne bestemmelse er til hinder for en national kollektiv overenskomst, der indeholder en bestemmelse såsom artikel 40 i den nationale kollektive overenskomst af 6. juli 2006 for landbrugsarbejdere, gartnere og arbejdere ved planteskoler – sådan som denne artikel er blevet fortolket af Corte di Cassazione (kassationsdomstol) med bindende virkning for den forelæggende ret – hvorefter landbrugsarbejdere med tidsbegrænset ansættelse har ret til betaling for de i arbejdsdagen faktisk udførte arbejdstimer, mens den nationale kollektive overenskomsts foregående artikel 30 foreskriver, at fastansatte landbrugsarbejdere har ret til løn med udgangspunkt i en daglig arbejdstid på 6,30 timer?

2) Såfremt det foregående spørgsmål besvares bekræftende, skal rammeaftalens § 4, stk. 1, da fortolkes således, at ansættelsesvilkårene også omfatter beregningen af bidragene til de lovbestemte sociale sikringsordninger, som skal indbetales for landbrugsarbejdere med tidsbegrænset ansættelse inden for rammerne af en erhvervstilknyttet sikringsordning, med den konsekvens, at disse bidrag skal beregnes efter samme kriterium som for fastansatte landbrugsarbejdere og dermed på grundlag af den i den kollektive overenskomst fastsatte daglige arbejdstid, og ikke på grundlag af de faktisk udførte arbejdstimer?

Sagen udsættes, indtil Domstolens afgørelse om disse spørgsmål er blevet offentliggjort.

Kendelsen indgives til justitskontoret med henblik på oversendelse til Den Europæiske Unions Domstol [udelades].

[Udelades] Firenze, den 8. januar 2024

[Udelades]